

Galü Belâ

– kemalat · 16 Ekim 2013

Çağurdım hocayı,

Kıysın diye nikâhımızı,

Gülümsedi imam,

Verilmiş akdiniz zaten

Ta galü belâdan.

Şükür mü az bile

Kavuştum ya ben yârime,

Alsın Azrail canımı,

En mutlu bu günümde.

İsteyenin olsun cennet,

Razıyım ben cehenneme,

Yanmışım, kalmamış közüm,

Açıldı her iki gözüm,

Ahret ve dünya mülk oldu,

İşte bu uslanmaz şaire.

El yazmaz,

Dilden çıkmaz bu dizeler,

Dolduramaz hiç bir pınar,

Nereden gelir? Bilemem,
Aksa da ummanlardan aşikâr.
Akar Kemal'in gözünden yaşlar,
Ben zannederim, pekmez ile bal,
Anladım, kuldan değil,
Olsa olsa bu şefkat
İlâhi bir keramet.
Dizilirler sıra sıra huriler,
Bekleřirler her biri merakla,
Haber verilmiřti ki onlara,
Gelecek sizlere,
Cennetten bir melike.
Doyamam lezzetine,
Görmedi hiç bir göz yaratılmış yaratlılı,
Ta ki cansız canlı
Yazılsa da tarih son nefesimde.
İsteyen etsin kabul,
Olmaz böyle bir şey dese de bilmeyen,
Kayıt altındadır her bir zaman,

Burçlara dikmiş Kemâl çoktan,
Burcu burcu dalgalanır yüreği.
Irmaklar akar ta Tuna' dan,
Dökülür, ALKAN yurduna,
Sudur akan der, kalp gözü ile görmeyen,
Aşktır oysa, şarıl şarıl çağlayan.
Yar geliyor,
Emir bu, müjde verin herkese,
Tutulsun halay, kurulsun toy ile düğün,
Koşuşturursun çocuklar,
Bir uçtan bir ucuna
Anadolu'mun.
İşte, bu güzeldir kalbimi çalan,
Bu zarafet, rüyalarımda olan,
Bir varmış, bir yokmuş yaşam,
Hep varmış,
Öyle de kalacakmış; ferman.
Uyanmasın Kemâl hiç bu uykudan
Dünya da bir hayal değil miydi zaten.
kemal alkan